

ZUZANA
ŠTELBASKÁ

Mami, kúp mi psa!

Ilustrovala
LUDMILA LETKOVSKÁ

ALBATROS

Mami, kúp mi psa!

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Zuzana Štelbaská
Mami, kúp mi psa! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZUZANA ŠTELBASKÁ

**Ilustrovala
ĽUDMILA LETKOVSKÁ**

Mami, kúp mi psa!

Albatros

Venované mojim rodičom. Ďakujeme za všetko.
Kyrka, Borka, Alex, Adrien, Lady a ja.

Ondrej, mama a dedo Medo s troma psami

Keď sa mama na piate narodeniny spýtala Ondreja, čo by si želal, okamžite vykrikol: „Mami, kúp mi psa!“

„Vieš veľmi dobre, Ondrík, že o psíka sa treba starať, pes potrebuje výbeh a veľa času. Ja som stále v práci, ty si cez deň v škôlke a máme malý byt. Nebol by tu šťastný. Vyber si niečo iné, neživé.“

Nepomohlo nič. Ani prosby, ani sľuby. Ondrej bol z toho smutný celý rok. Keď sa ho to isté spýtala pred ďalšími narodeninami, mal rovnaké želanie. A potom zas a znova, a aj na ďalší a ďalší rok to bolo to isté. Nič sa však nezmenilo. Vlastne zmenilo. Medzitým Ondrej nastúpil do školy a povinností mal ešte viac. Situácia sa zdala byť beznádejná.

Vtedy sa však stalo niečo nečakané. V deň Ondrejových je-

denástych narodenín zazvonil mamin telefón. Ani na tom by nič nebolo, veď mame zvonil telefón v jednom kuse.

No toto zvonenie sa od ostatných podstatne odlišovalo. Namiesto melódie sa totiž ozvalo psie štekание, kňučanie a zavýjanie: Bol to dedo Medo!

Dedo Medo sa volal celým menom Medard, lenže kým Ondrej nevedel povedať „r“, komolil mu meno tak, až nakoniec vznikla skratka, ktorou onedlho začali deda volať aj všetci jeho susedia a známi.

Dedo Medo žil na druhom konci krajiny a mal až tri psy. Jedného veľkého čierneho nemeckého ovčiaka a dvoch menších hnedých pudlíkov. Každé leto sa Ondrej tešil na tých pár dní, ktoré mohol stráviť s dedom Medom a jeho psami. A keďže sa školský rok pomaly končil, rútil sa Ondrej k telefónu, pretože vedel, že dedo Medo ich chce opäť pozvať k sebe na návštevu.

„Ahoj, šuhajko,“ povedal veselo dedo Medo, a kým sa Ondrej stihol opýtať, kedy sa uvidia, dedo ho prerušil: „Prosím ťa, daj mi k telefónu mamu, musím s ňou hovoriť.“

Ondrej sa preľakol, že sa niečo stalo. Mama si prekvapene vzala telefón a na Ondrejovo zhrozenie s ním odišla do druhej izby a dokonca za sebou zavrela dvere. Stislo mu hrdlo. Na um mu prichádzali tie najhoršie veci: od toho, že dedo musel psy predať, až po možnosť, že sa asi sťahuje na druhý

koniec sveta. Nevydržal to a potichu vošiel do izby za mamou. Sedela v kresle a telefón mala položený v lone, s dedom už nehovorila. Vyzerala veľmi vážne a bolo jasné, že nad niečím tuho premýšľa. Ondrej sa jej hodil okolo krku:

„Hejže to nie je pravda! Hejže dedo psy nepredal a ani sa nikam nesťahuje! Hejže za ním pôjdeme!“ Mama sa na neho prekvapene pozrela. Ondrej sa v jej náručí vždy cítil ako malé

decko, a hoci sa zakaždým veľmi snažil pri zlých správach zatlačiť tú slzavú guču, ktorá sa mu tvorila v krku, keď bol pri mame, nemal na to dosť síl.

Už-už cítil, ako sa mu potia dlane a do očí sa valia vodopády, keď vtom mu mama s úsmevom povedala:

„Ale čo ti to napadlo. Práve som sa s dedom dohodla, že tento rok k nemu pôjdeš po prvýkrát na prázdniny celkom sám. Na celý mesiac. Čo povieš?“ Ondrej neveril vlastným ušiam. Od radosti skoro lietal a začal mamu objímať a stískať.

„Mamuša, mamuliena, ty si tá najlepšia mama na svete!“

„Je to ale veľká zodpovednosť. Musíš mi sľúbiť, že budeš na seba dávať pozor, nebudeš zlosťiť psy a deda budeš na slovo poslúchať.“

Ondrej patril k najmenším v triede a často sa mu stávalo, že keď do neho väčšie decká dobiedzali, strácal reč, spotili sa mu dlane a nebol schopný sa ubrániť slovami, a už vôbec nie fyzickou prevahou. Nevedel sa ani biť, ani odpapuľovať, ba ani rýchlo utekať, preto sa mama o neho často bála, kontrolovala ho a stále s ním všade chodila. Snažil sa ju presvedčiť, že už dávno nie je malý chlapec. Nepočúvala ho. Ale môcť byť mesiac sám u deda, to je veľký krok. Vedel, že za žiadnu cenu nesmie mamu sklamať.

„Nebudem zlosťiť. Ani deda Meda, ani psy. Všetko urobím, všetko poslúchnem, sľubujem!“

„Tak mu teda zavoláme naspäť, nech ťa ide zajtra čakať na stanicu.“

V ten večer Ondrej od samého šťastia takmer nezaspal. Nevedel sa dočkať, ako sa bude celý mesiac starať o psy, ako ich bude venčiť, kŕmiť, česať, cvičiť, hladkať... Doteraz bola vždy pri ňom aj mama a máločo mu dovolila. Dedo Medo však často hovoril, že všetko chce čas. Že nepotrvá dlho a Ondrej deda prerastie a medzitým, ktovie... Možno raz aj on bude môcť mať vlastného psa. Ak sa, samozrejme, naučí oňho dobre postarať. A teraz konečne každému dokáže, že pre neho to bude hračka!

Ako Špunt vypátral zlodeja

Dedo Medo žil v menšom meste, sám v malom domčeku aj so svojimi troma psami. Ondrejovi nikdy nešlo do hlavy, prečo mu mama stále vravela, že pes do bytu nepatrí, a dedo ich mal hneď tri. Mal síce aj malú záhradu, no psy boli väčšinu času s dedom v kuchyni. Mama hovorievala, že dedo nikoho iného nemá, preto s nimi môže chodiť každých pár hodín von na dlhé prechádzky. Mali svoju obľúbenú trasu okolo rieky: na jednom brehu bolo sídlisko s panelákmi, ihriskami, smetiakmi, deťmi a ďalšími psami, a keď prešli cez most, na druhej strane bol celkom iný svet. Lesík, jazdiareň so stajňou plnou koní a malá veterinárna nemocnica, v ktorej bolo vo výbehoch často vídať ovečky, kravy alebo prasiatka.

„Vitaj, šuhajko!“ Keď vlak po nekonečnej ceste zastavil, dedo Medo Ondreja vystískal tak, až bolo počuť, ako mu praskajú kostičky. Nemecký ovčiak poslušne čakal, kým sa tí dvaja zvitajú, no pudlíky sa po ňom driapali, akoby mu chceli vyskočiť na hlavu. Kňučali a pišťali, olizovali mu kolená a nos, vlastne ho tým svojím psím spôsobom pusinkovali celého od hlavy až po päty. Ondrej nevedel, koho má objímať skôr.

„Ahojte, Lily, Oto, aj ty Džena. Dedo Medo, taký som rád, že som konečne tu! Už som si myslel, že sa sem ten vlak nikdy nedostane!“

Lily a Oto, to sú pudlíky. Lily je zo všetkých najmenšia a je to Otova mama. Oba sú pojašené, vrtké a hnedé ako nugátová čokoláda, s očami farby tmavožltého jantáru. Mama často hovorí, že majú pohľad ako jašteričky. Džena, to je nemecký ovčiak. Čierna ako uhoľ, poslušná a mierna na tých, ktorí sú mierni na ňu. No ak treba, vie aj zaštekáť, že sa až okenice trasú. A keď vycerí svoje zubiská, ušiel by pred ňou aj najhorší kriminálnik. A hoci je Džena zo všetkých najväčšia, hlavné slovo v tejto psej svorke má vždy drobná Lily, pretože je najstaršia. Zato deda Meda poslúchajú všetky tri na jediné slovo.

Keď prišli domov a dedo dal obed na stôl, Ondrej sa nevedel dočkať, kedy pôjdu na prvú spoločnú prechádzku.

Dedo Medo sa však medzi sústami na chlapca veľmi vážne pozrel a hlbokým hlasom sa ho opýtal:

„Ešte stále by si chcel mať svojho vlastného psa?“

„A ešte ako! Ty pre mňa nejakého máš?“

„Mám-nemám. Chcem sa hlavne presvedčiť, či to myslíš naozaj vážne.“

„Myslím, dedo, myslím!“ Ondrej prestal jesť polievku, lyžica cinkla o tanier a mokrá sa zošuchla na čistý obrus. Od vzrušenia vyliezol na stoličku a vystrel ruky k dedovi, aby ho objal. Potajomky sa však naťahoval a obzeral po kuchyni, či niekde neuvidí ešte jedného psa, šteniatko s veľkou mašľou okolo krku, ktoré pred ním dedo Medo kdesi šikovne ukryl a teraz mu ho chcel konečne podarovať. Lenže nič také tam nebolo. Ondrej netušil, čo si to dedo na neho nachystal.

„Ajajaj, pozri sa, čo si porobil,“ zložil dedo chlapca späť na stoličku a krútiac hlavou sa dal do prania zašpineného obrusu.

„Prečo vlastne toho psa tak veľmi chceš?“ volal dedo od tečúcej vody.

Aj Ondrej pridal hlas a pomedzi plné lyžice teplej polievky s rezancami pomaly vyberal slová:

„Vieš, dedo... som najmenší z triedy... keby som mal nejakého veľkého psa, spolužiaci by ma brali vážne, nemusel by som stále umývať tabuľu...“

Dedo zavrel vodovodný kohútik a na chvíľu sa zamyslel. Ondrej prestal jesť a pozeral na deda.

„Starat sa o psa, to je veľká vec. Musíš sa o ňom najprv niečo dozvedieť – ako ho vycvičiť, kedy ho venčiť. Musíš vedieť, čo psy bavia a čo ich trápi. A tiež to, čo všetko dokážu. A v prvom rade sa musíš vedieť postarať sám o seba.“

„Psy niečo trápi, dedo Medo?“ pustil sa Ondrej do zvyšku polievky. Dedo si ťažko vzdychol.

„Vidím, že je pred nami veľa roboty. Dojedz obed a chystaj sa na prechádzku.“

Vonku bol jasný, slnečný deň. Dedo dovolil Ondrejovi viesť Lily na vôdzke. Nemala náladu na také sparno, preto zaostávala, všetko nekonečne dlho oňuchávala a kráčala pomaly ako slimák. Dedo sa pozeral pred seba, Džena šla popri jeho ľavej nohe a Oto sa na dlhej vôdzke motal hore-dolu. Nikto si nevšímal, ako Ondrej nervózne poťahoval Lily za obojok, nech sa toľko netára a stále ju cez zuby napomínal:

„Pohni sa... Nechaj to... Čo robíš?“